

A woman with long brown hair, wearing a black blazer over a black lace top, stands in a room with white doors and a mirror. To her right, a rack of black clothing is visible.

MARJOLEINE DE BOORDER (1965)

- * MARJOLEINE DE BOORDER (1965)
- * MEDIATOR OP ADVOCATENKANTOOR
- * 13 JAAR GETROUWD
- * MOEDER VAN FLORIS (13), DUCO (10) EN BENJAMIN (7)

DE MEDIATOR

ZE DOET DE HELE DAG NIKS ANDERS: DE COMMUNICATIE TUSSEN TWEE MENSEN DIE WILLEN SCHEIDEN OF ZIJN GESCHEIDEN ZOVEEL MOGELIJK OP ÉÉN LIJN KRIJGEN. EN DAT VALT MEDIATOR MARJOLEINE DE BOORDER LANG NIET ALTIJD MEE.

‘Als ouders gaan scheiden, zijn de kinderen altijd hun grootste zorg. Dat geeft zoveel onzekerheid. Dus daar begin ik altijd mee. Hoe willen jullie dat gaan doen? Vaak hebben mensen nog geen idee als ze hier komen. Ik begin dan met de opties. Wat denk je van om de week een weekend? Wat doen we dan met de weken daartussen? Stel dat ze op woensdagmiddag tot donderdagochtend bij de vader zijn, hoe zou je dat vinden?’

Meestal denk ik: het komt wel goed. Maar het gebeurt ook wel dat moeders zeggen: “Ik ben de moeder en één keer in de twee weken mogen ze bij jou zijn.” Dat is eigenlijk niet meer van deze tijd vind ik. Daar heb ik dan wel een klus aan. Vaders willen meestal net zo volwaardig ouder zijn als de moeder. Dat betekent dus niet dat de tijd precies verdeeld moet worden hoor, zeker niet als hij fulltime werkt en zij niet. Maar hij wil wel graag vrij kunnen beslissen en er zoveel mogelijk zijn voor zijn kinderen. Hij wil vrij zijn om contact met ze te hebben. Ik stuur altijd actief aan op zoveel mogelijk contact met beide ouders. Natuurlijk dring ik ze geen co-ouderschap op. Dat moet ook bij je passen en je moet

het allebei willen. Maar het is fijn om de kinderen in het weekend te hebben. Er hoeft dan niet zoveel en je hebt heel ontspannen momenten met ze. Dus die weekenden om en om probeer ik altijd te regelen, maar ik vind het ook belangrijk dat de kinderen door de week minimaal één dag en een nacht bij hun vader zijn. Zodat je met elkaar ook de normale routine hebt.’

VERSTOORDE ZONE

‘Ik ben blij met het verplichte ouderschapsplan. Het is een stimulans om dingen gelijkwaardiger te verdelen. De inzichten zijn de laatste jaren erg verbeterd en je kunt als familierechtadvocaat nog zoveel sturen in de beslissingen. Ik zie ook de tendens bij de rechtbank veranderen in een gelijkwaardiger verdeling. Maar als de verdeling er eenmaal is, moeten ouders het toch zelf doen. En dan is het voor mij jammer genoeg: ik sta erbij en ik kijk ernaar. Als mensen hier terugkomen met: “Pietje is blijven zitten, omdat jij ze altijd te laat naar bed doet”, zijn ze niet goed bezig. Ik leg ze dan altijd uit dat je je rol als ex-partner moet losmaken van je rol als ouders. Als die rollen nog steeds in

elkaar overlopen gaat het mis. Dan helpt het soms als ik ze laat zien dat ze in die verstoorde zone bezig zijn, omdat mensen dat vaak helemaal niet doorhebben. Vaak zit erachter dat ze niet naar elkaar luisteren. Probeer met elkaar in contact te blijven en met respect tot nieuwe afspraken te komen. Het gaat niet om die gymtas, het zijn oude conflicten die opspelen. Je kunt een coach nemen (dus geen advocaat), waar je samen naartoe kunt als er nieuwe afspraken gemaakt moeten worden. Iemand die met je meedenkt en met wie je dingen rustig kunt bespreken. Daar zijn gespecialiseerde mensen voor, die dat goed kunnen begeleiden. Dan gaat het allang niet meer over financiën, maar over de hele setting die soms irritaties oplevert.’

OPVOEDING VAN OUDERS

‘Ik denk niet dat iedereen het kan, co-ouderen. Je moet over je eigen schaduw heen stappen en het werkt alleen als je goed kunt communiceren. Als je vol wrok blijft zitten en je niet over de echtscheiding heen kunt zetten, gaat het niet. Je moet genormaliseerd met elkaar kunnen praten. Je hoeft geen vriendjes te zijn, maar je moet wel dingen kunnen afspreken. Het vergt echt wat van mensen om het goed te doen. Ik denk dat er een hoop te verbeteren valt aan de opvoeding van mensen die gaan scheiden. Ze moeten zichzelf soms even opzijzetten

en goed blijven communiceren. Alles strikt fiftyfifty verdelen hoeft helemaal niet. Kijk wat haalbaar is. Er moet een situatie ontstaan waarin de kinderen zich bij allebei de ouders veilig voelen. Het mooiste is twee huizen, dicht bij elkaar, waarin je allebei weer je eigen leven kunt opbouwen en je eigen nest kunt bouwen.’

ONDERHOUD

‘Een valkuil vind ik wel dat je als ouder je kind niet moet overschatten. Ik zie soms om me heen dat kinderen die veel heen en weer moeten én naar school én naar de opvang, vaak wel...moe zijn. En gewoon lekker naar huis willen. Je moet goed opletten of je kind het wel trekt. Of het er geschikt voor is. En opletten dat je de verantwoordelijkheid voor jouw geluk niet bij je kind legt. Ik ben zelf een kind van gescheiden ouders, ging één keer in de twee weken naar mijn vader en ik heb hem zó ontzettend gemist. Dus misschien was ik er wel geschikt voor geweest, voor co-ouderschap. Ouders en de mensen eromheen zouden meer en eerlijk naar hun kinderen moeten kijken. En dat ook bijhouden. Spreek af dat je elke drie maanden evalueert samen. Of met hulp. Dat onderhoud is er vaak niet en dat zou wel mooi zijn. Ik zie steeds meer co-ouderschappen in onze praktijk en dat vind ik een goede zaak. Ik denk alleen dat we wat meer zouden kunnen doen aan de coaching erna.’